Biblioteca Centrală

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scinteia pio erului

ORGAN AL COMITETULUI CENTR II TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 104 (560) ⋆ miercuri 26 decembrie ⋆ 4 pag. 15 bani

PRIETENIE

Nerăbdare

E trecut de miezul nopții. Oare, ce-o fi cu Dorina? S-a trezit speriată. Se uită la pendul. E abia ora 3 și jumătate. Necăjită pe ceasul care se urnește atît de încet, își trage plapuma pe cap. Dar degeaba: nu mai poate să adoarmă. Tot timpul se gîndește la prietenii din Tîrgu-Mureș, la ceea ce va face ea acolo.

Pentru cei care nu știu cum stau lucrurile, trebuie să spunem că Dorina făcea parte din grupul de invitați de la școala romînă din Deda, care aveau să petreacă o zi cu prietenii de la Școala maghiară nr. 4 din Tîrgu Mureș. Invitația fusese făcută de pionierii maghiari. E aproape 7. Tiptil-tiptil, Dorina se scoală din pat, își ia hainele și se furișează în bucătărie. Începe să se gătească. Ce bine-i stă iia asta cusută cu atîta migală de mîna mamei! Dar unde-i oglinda? A, uite-o pe măsuță. A luat-o în mînă, s-a privit, dar... a scăpat-o jos. De emoție? Poate! S-a trezit mama. O privește mirată.

— Știi... mi-era teamă să nu întîrzii.

— Bine, dar hai și mănîncă.

— Nu, mamă, zău, nu mi-e foame acum.

Cu greu reuși mama să-i pună mîncarea în trăistuță. Dorina se mai privi o dată în oglindă, își îmbrățișă cu drag mama, apoi se pierdu în întuneric.

Intîlnirea

Trenul se apropia de Tg. Mureș. Se apropiau și clipele întîlnirii cu prietenii dragi.

De la ferestrele vagonului, un cîntec vesel răsună pînă departe. Poate prietenii care-i așteptau în gară îl și auzeau. Trenul și-a încetinit viteza. De la ferestre se zărea mulțimea din gară. Deasupra capetelor flutura un drapel pionieresc. Pionierii îi așteptau. Acum se văd unii pe alții. Gazdele flutură batiste, fac semne cu mîna. Răsună un cîntec pionieresc în limba maghiară. Trenul se oprește. Oaspeții din Deda se îmbrățișează, își string mîinile cu prietenii lor maghiari. Parcă și mulțimea din gară e emoționată în aceste momente. Toată lumea s-a strîns grămadă în jurul lor. Cu greu și-au putut croi drum spre ieșire.

Curînd însă gara rămîne în urmă. Autobusul străbătea acum străzile orașului îndreptîndu-se spre școală.

„Prietenii noștri dragi"

— Și acum, înainte de a vizita școala noastră veniți să vă arătăm o surpriză, spuse Pușkaș președinta unității. Prietenii se îndreptară spre gazeta de perete. Pe o panglică roșie Gavriloaia Adrian citi cu voce tare:

„Ediție specială închinată prietenilor noștri din Deda".

Toate articolele scrise de obicei în limba maghiară, de astădată erau scrise în romînește. „Prietenii noștri dragi", „Zile de bucurie" — iată numai două titluri ale numărului festiv în rîndurile căruia pionierii maghiari descriau pregătirile și nerăbdarea cu care și-au așteptat prietenii. Iar după ce articolele au fost citite, oaspeții au vizitat clasele, laboratoarele școlii, atelierul tinerilor fotografi și apoi au vizionat diafilmul în culori „Guliver în țara piticilor".

Cîteva rînduri pe o fotografie

— Imediat ajungem. Nu locuiesc departe. Prima stradă la stînga.

Dorina aprobă din cap fără să spună nici un cuvînt. Ibi, văzînd-o așa sfioasă, ca s-o înveselească îi povesti o întîmplare de la școală. Dorina începu să rîdă cu atîta poftă, încît se molipsi și Ibi de rîsul ei. Și începură să vorbească de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea. Acasă, bunica le aștepta în prag.

— Uite, bunică, ea e Dorina, noua mea prietenă.

— Îmi pare bine, să te simți ca la tine acasă. Acum să mîncați, poate vi s-o fi făcut foame.

După masă, prietenele începură să pregătească costumele pentru carnavalul ce urma să aibă loc în seara aceea.

— Ce părere ai de masca asta? Îți place? Am făcut-o pentru tine. Dacă nu, o să facem alta acum, avem tot ce ne trebuie.

Dorina își puse masca pe ochi și se privi în oglindă. E frumoasă. Precis că n-are s-o mai recunoască nimeni.

— Știi ce, Dorina? Pînă îmi calc eu rochița, tu uită-te în albumul ăsta.

Dorina începu să răsfoiască albumul cu poze.

— Cine e aici? întrebă ea.

— Clasa noastră, aceea e tovarășa dirigintă.

Ochii Dorinei se opriră pe o poză a lui Ibi. Aceasta observă că prietenei sale îi place mult fotografia.

— Dă-mi-o puțin, Dorina. Și luînd-o, Ibi scrise cîteva rînduri pe spatele ei: „Dorinei, în amintirea prieteniei noastre. Ibi Pușkaș".

Carnavalul

S-a înserat. Prietenele urcau scările spre sala unde avea loc carnavalul. Rîsetele și veselia se auzeau pînă în hol. Cînd intrară, „medicul" carnavalului le ieși în cale.

— Stați puțin, mai întîi o întrebare: ați suferit de vreo boală molipsitoare?

— Da, am suferit și suferim și acum. Ne place mult să dansăm. Și fără să mai răspundă ceva, fetele se pierdură în iureșul dansului. Acum, aici, între atîția costumați era greu să-ți mai recunoști prietenii. Unde te uitai, nu vedeai decît vulpi, cocoși, urși, flori, zîne, marinari...

— Îmi dați voie? i se adresă un vulpoi Dorinei. Vocea îi era cunoscută, dar a cui să fie? De abia la sfîrșitul dansului descoperi în vulpoi pe Adrian Gavriloaia. Găsindu-și colegele, Dorina i le prezentă prietenei sale.

— Ea e Mircea Alvina, ea, Lenuța Chirilescu. Pe ea o cheamă Aurelia Ilieș. Iar pe ursul ăsta, Vasile Petre. Și acum... iertați-ne, vă părăsim. A început muzica. Ne așteaptă dansatorii. Și Ibi cu Dorina se pierdură printre măscărici.

La plimbare

Pe străzile orașului lumea a ieșit la plimbare. Prin mulțime poți zări și pe prietenii noștri. Astfel ei vizitează cele mai frumoase locuri din Tg. Mureș. Mai întîi s-au oprit la Casa pionierilor. Au vizitat cercurile și au văzut teatrul de păpuși. Apoi grupul s-a îndreptat spre Sfatul Popular al orașului, una din cele mai frumoase edificii ale orașului. De aici au plecat spre Palatul Culturii. Ultima oprire au făcut-o la biblioteca Teleki. Ei, dacă n-ar fi zăbovit așa de mult, în fiecare loc, ar mai fi putut vedea și alte frumuseți ale orașului. Dar se făcuse tîrziu.

Deda nu e așa departe

Afară s-a înserat. E timpul de plecare. Dorinei îi vine greu să se despartă de Ibi. S-au împrietenit atît de mult! Și tocmai acum să plece? Dar nu-i nimic. Deda nu-i chiar așa departe și apoi Ibi și ceilalți le-au promis prietenilor lor că le vor întoarce vizita — și asta cît de curînd.

Radu POPA

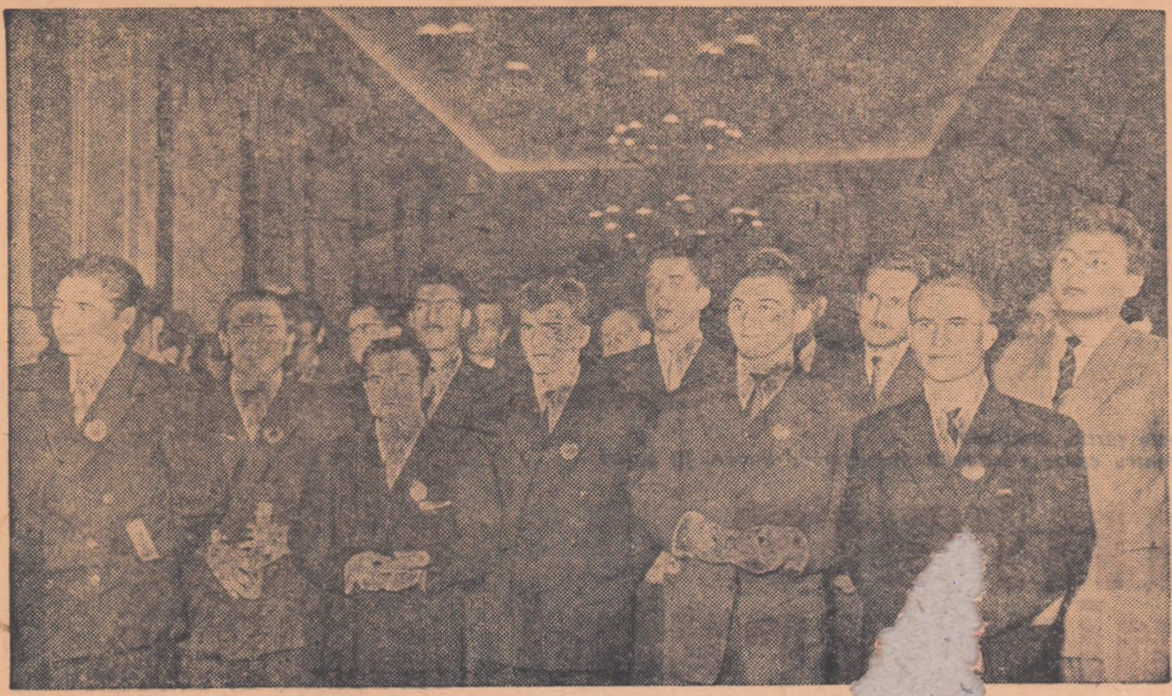

După jocurile Olimpice de la Melbourne

Dacă, la Olimpiada de la Helsinki, victoria lui Iosif Sîrbu a putut să-i mire pe unii și dacă tot atunci, cucerirea medaliei de argint de către boxerul Vasile Tiță a părut un eveniment izolat, de data aceasta victoriile romînilor au depășit stadiul „surprizelor" la Jocurile Olimpice. Tinerii noștri reprezentanți au dat dovadă de o extraordinară dorință de a învinge și de un puternic patriotism în luptă cu cei mai valoroși sportivi ai lumii. De cinci ori ei au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului înv[illegible] au ascultat cu in[illegible]e emoție Imnul R[illegible]are Romîne.

[illegible]registrate de ei [illegible]-a ediție a Jocuri[illegible] de vară, sînt o u[illegible]inului pe care într[illegible] muncitor, regimul de[illegible]pular și Partidul Muncitoresc Romîn îl acordă mișcării sportive din patria noastră.

Pentru merite deosebite în pregătirea sportivă și pentru rezultatele obținute la Olimpiadă, 40 de sportivi printre care Leon Rotman, Nicolaie Linca, Olga Orban, Gheorghe Negrea, au primit ordine și medalii acordate de către Prezidiul Marii Adunări Naționale.

De asemeni, printr-un decret al Comitetului pentru cultură fizică și sport de pe lîngă Consiliul de Miniștri, s-a decernat înaltul titlu de maestru emerit al sportului, campionilor: canoe — Leon Rotman, Dumitru Alexe, Simion Ismailciuc; box — Nicolaie Linca, Mircea Dobrescu (deținătorul medaliei de argint); tir — Ștefan Petrescu, care au adus patriei noastre admirabile victorii internaționale și consacrarea definitivă a sportului romînesc.

In mijlocul copiilor

Curajoșii noștri sportivi care au participat la Olimpiada de la Melbourne s-au întors de curînd în țară iar zilele trecute, copiii de la Palatul pionierilor din București au avut bucuria să primească în mijlocul lor un oaspete drag, pe Leon Rotman.

Dublul campion olimpic la canoe a povestit gazdelor despre satul olimpic și despre lupta sa cu concurenții în cele două curse la care a participat: cursa de 10.000 metri fond și aceea de 1000 metri viteză.

„S-a dat startul. Știam că am de concurat cu adversari puternici — povestește Rotman. De la început am luat conducerea. Am tras puternic și mi-am distanțat adversarii cu circa 800 de metri. Nu mă uitam decît înainte. „Dacă voi cîștiga, gloria va fi a patriei mele" — mi-am spus. In aceste clipe gîndurile îmi zburau spre țara mea. Auzeam parcă prin cîntecul valurilor, imnul drag al republicii. Nu vă pot descrie bucuria, emoția pe care am avut-o cînd am urcat pe podiumul olimpic..."

Cuvintele lui Rotman, pe care nu-l cunoscuseră pînă acum decît din fotografie, îi făcea pe copii să retrăiască clipele pe care le-au trăit zile în șir sportivii noștri la Melbourne.

„...Cînd am intrat la proba următoare, eram singurul participant la două probe. Mă simțeam tare obosit dar nu pierdusem curajul. Doream cu orice preț să aduc patriei mele încă un succes, încă o medalie de aur... Și iată că am cucerit locul I și la 1000 metri viteză. Din nou s-a intonat imnul Republicii Populare Romîne și drapelul țării noastre a fîlfîit deasupra celorlalte".

Ar fi trebuit ceasuri și poate zile întregi pentru a povesti despre toate întîmplările de la Jocurile Olimpice. Dar Rotman și-a oprit aici istorisirea. El a promis copiilor că, cu alt prilej, le va povesti încă multe alte lucruri interesante.

Azi pe Valea Comăneștilor

Săracă și amară era pîinea „cîrtițelor pămîntului" (că așa li se spunea minerilor) în vremea rînduielilor burgheze. Viața lor era viață de întuneric și trudă de rob. Insăși numele vechi ale locurilor iți arată, ca într-o oglindă, viața aceea. Bazinului carbonifer al Comăneștilor i se spunea, de pildă, „Valea plîngerii". Și era adevărul. Muncind pînă la istovire într-o veșnică noapte, cu o ceapă și puțină mămăligă rece drept hrană, minerii Comăneștilor n-aveau de ce să se bucure cînd ieșeau iar la fața pămîntului. Ii aștepta aici plînsul pruncilor flămînzi, frigul, coperișurile sparte, datoriile... Iar dacă ridicau glasurile să ceară o viață mai omenească, îi aștepta concedierea, ori îi schingiuiau jandarmii lui Mazdrac, proprietarul exploatării carbonifere. Și în vreme ce în casele minerilor se adînceau tot mai grele întunericul și mizeria, la ferestrele castelului unde hălăduia prințul Ghica, proprietar al multor mii de hectare prin locurile acelea, sclipeau lumini orbitoare și petrecerile se țineau lanț...

Au fost cîndva toate acestea, și au pierit sub puterea libertății, a cîrmuirii poporului. Și acum sclipesc lumini la castel... Dar acolo se aud glasuri vesele de copii: s-a deschis o școală. Cocioabele s-au prefăcut în blocuri moderne, confortabile. Numai la Comănești s-au construit 80 de apartamente noi pentru mineri. Ceasurile libere de odihnă și le pot petrece harnicii muncitori ai minelor în fel și chip: să vadă filme, să asculte muzică, să citească. La Comănești doar ființează 16 cămine culturale și cluburi! Cîndva, dacă se îmbolnăvea un miner, n-avea unde să se caute și greu era să scape măcar cu viață. Azi, la Comănești există unul din cele mai moderne spitale din țară, ridicat din temelii în anii puterii populare. Zeci și zeci de magazine au răsărit în bazinul Comăneștilor și minerii, cu banii cîștigați, își pot cumpăra aici haine, mobilă, ceasuri, aparate de radio...

Infăptuirile acestea, toate prefacerile adînci ale anilor noștri, s-au perindat ca rîndurile unei cărți prin mintea și inima muncitorilor din Asău-Comănești, într-o zi mare a lor. Ziua cînd și-au propus candidatul în alegerile pentru Marea Adunare Națională. L-au propus pe candidatul acesta într-un singur gînd. Și cine putea să fie altul, dacă nu Nicolai Ferchiu, cel mai bun miner de la mina Asău. Pe pieptul lui strălucește Ordinul Muncii și toți tovarășii știu că dă cărbune în contul lui 1958.

...Și-au adus aminte comăneștenii de viața grea a trecutului, de toate cîte s-au înfăptuit în anii cei noi. Și-au amintit și l-au propus pe Nicolai Ferchiu. Om simplu, muncitor harnic al adîncurilor, Nicolai Ferchiu a cunoscut amarul exploatării, a luptat împotriva ei și a pus din plin umărul la înălțarea vieții noi din valea Comăneștilor.

Și știu comăneștenii bine: cu astfel de deputați, cu munca lor întreagă și avîntată, tot mai mult le va înflori viața.

Lăutarul

de Vasile Mănuceanu

Mi s-a iscat sub geam, nătîng,
Scatiul, frate vechi din crîng...

Spoit cu lună și cu var
E-ntîrziatul lăutar.
Și caută spre mine trist
Doi buburuzi de ametist...

Așa, hai-hui, în miez de iarnă,
Chiti la drum să se aștearnă.
Iar hîtrul Moș Gerilă-n joacă
L-a încrustat în promoroacă.

Deschid oblonul larg și-l chem
Și intră necăjitul ghem.
Burzuluit, stingher și mic,
Abia mai viețuiește-un pic...

Dar ține ea, furnica vieții,
Cu lăutarii și poeții:
Mirat de-așa grozavă faptă,
Pribeagul lumii se deșteaptă.

E auriu ca un zuluf
In coaja lui de smalț și puf.
Imi dă clipind din ochi, binețe
Și-i gata tot să se răsfețe.

Cînd, tam-nesam, fără-aprobare,
Sloboade-un tril nebun sub soare...

Il cert cu zîmbetul pe față:
— Abia scăpași nițel cu viață
Că, una-două, cum iau seama,
Ți-ai și dezvăluit arama...

Decada CĂRȚII

■ La 26 decembrie a.c. orele 15,30, la Palatul pionierilor în camera de basme, scriitorul Constantin Nisipeanu se va întîlni cu cititorii.

● La 27 decembrie orele 9 dimineața, Abdalla Kalanga, autoarea volumului de povestiri „Statueta de fildeș", se va întîlni cu cititorii la Palatul pionierilor.

● Tot la 27 decembrie orele 19 în sala teatrului C.C.S. va avea loc un festival de poezie la care își vor da concursul poeții Mihai Beniuc, Eugen Jebeleanu, Cicerone Theodorescu, Marcel Breslașu, Nina Cassian, Victor Tulbure.

● La 28 decembrie orele 15,30, la Palatul pionierilor în camera de basme, scriitorul Octav Pancu-Iași, autorul cărții „Mai e un loc pe genunchi" se va întîlni cu cititorii.

● La Librăria Copiilor se va amenaja un pom de iarnă cu care ocazie în zilele de 28 și 29 decembrie, Moș Gerilă va împărți daruri pentru cei mici.

● La 30 decembrie orele 10 dimineața, la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice, poeta Nina Cassian se va întîlni cu cititorii săi.

Cărți care au apărut și vor apare în cinstea sărbătoririi decadei

Ion Creangă: Dănilă Prepeleac

Șt. O. Iosif: Smeoaica

Șt. O. Iosif: Gruia

M. Sadoveanu: Povestea cu Privighetoarea

Tollas Iulia: Ordinca

I. Popescu Goppo: Ghiță Purcelușu

M. Popa: Trei povestiri pentru Merișor

Ana Tudoraș: Meșterul drege tot

O. Pancu-Iași: Mai e un loc pe genunchi

Const. Catană: Poveste din Banat

V. Porumbacu: Ilinca pleacă la țară

Mihail Stoian: Mică e vacanța mare

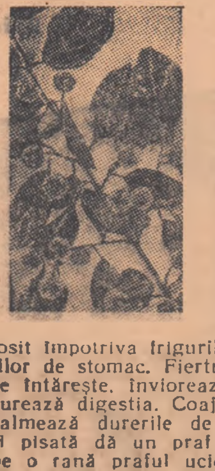
Nicuță Tănase: Muzicuța cu schimbător

Ion Brad: Orele cîntatului cu copiii satului

N. Jianu: Fecior de suflet

O „farmacie" naturală"

In savanele însorite Africii trăiește un copac cu ramuri resfirate, cu trunchiul scurt și strîmb. Fructele acestui pom sînt rotunde, mari și dulci, asemănătoare la gust și aromă cu fragii.

Copacul acesta, obișnuit la înfățișare, are mari calități tămăduitoare. Ceaiul făcut din coaja lui este un bun medicament folosit împotriva frigurilor, anemiei și a bolilor de stomac. Fiertura de fibre lemnoase întărește, înviorează organismul, și ușurează digestia. Coaja mestecată în gură calmează durerile de măsele, iar uscată și pisată dă un praf antiseptic. Presărat pe o rană praful ucide microbii și ajută țesuturilor să se refacă repede. Coaja și rădăcina copacului înlocuiesc cu succes chinina.

Din frunze se prepară o fiertură folosită pentru comprese și în combaterea dizenteriei.

Cum se vede, într-un singur copac e o farmacie întreagă!

Peștele pescar

Vară. E cald. Stînd picior peste picior, la marginea unui rîu, o știucă își trece vremea pescuind cu undița roșioare, porcușori și carași argintii...

Tabloul acesta, vrednic doar de vestitul baron Münchausen, vi-l puteți imagina ușor după ce veți face cunoștință cu unul din locuitorii fundului Mării Mediterane sau a Oceanului Pacific, cu peștele numit „dolophitus".

Deasupra gurii fioroase, „dolophitus" are un fir lung, prevăzut la capăt cu o umflătură. Firul acesta îl folosește dolophitus drept undiță. Stînd între plantele marine, peștele-pescar lasă înafară firul cu umflătura. Firul nu se vede în apă, ci umflătura care se aseamănă cu o momeală. Ceilalți pești zăresc momeala și se reped s-o înghită. Dar momeala se retrage și peștele nimerește în gura vicleanului dolophitus.

O rudă a lui dolophitus, peștele „corinolofus" are o momeală fosforescentă. Peștele atras de această luminiță, nu mai scapă cu viață.

Telefonul viitorului

Inginerul Harold Osborne, directorul unei societăți americane de telecomunicații, a prezentat de curînd un interesant aparat, denumit de el „teleradiotelefon". Aparatul, de formă rotundă și mic cît podul palmei, este un telefon fără fir, prevăzut

cu ecran de televiziune. Două persoane care posedă aceste aparate, pot sta de vorbă și se pot vedea chiar dacă una din ele s-ar afla într-un capăt al lumii, iar alta în celălalt capăt. Imaginile apar în culori naturale.

Planuri minunate

Casa pionierilor din Sighișoara

Doi brazi înalți străjuiesc frumoasa clădire a Casei pionierilor din Sighișoara. Acum, la ora cinci după amiază, veseli, gălăgioși, copiii, se îndreaptă către intrarea principală. Ca în toate dupăamiezile, cercurile de pictură, coregrafie, aeromodelism, croitorie sau mecanică își desfășoară din plin activitatea.

Dar oare numai copiii lucrează aplecați asupra paletei, a planșei, asupra rochiței pe care o cos sau a noului aeromodel?

Intr-o cameră de la etaj, lîngă masa de lucru, stă gînditor, aplecat asupra unui caiet, directorul Casei pionierilor. In dreapta, mai multe foi de hîrtie scrise mărunțel, pînă jos. Hai să ne furișăm tiptil în spatele scaunului pe care stă directorul și să citim scrisul acela mărunt. Vom vedea parcă aevea minunata activitate pe care o vor desfășura aci copiii în viitorul apropiat și... mai îndepărtat. Și, citind, nu poți împiedeca gîndul poznaș să zburde în voie.

...La vreo zece kilometri de Sighișoara, într-un loc pitoresc, printre tufișuri albite de nea, pe drumuri înzăpezite, „înoată" în zăpadă micii turiști cu rucsacurile în spate. Din alte două direcții apar la orizont alți copii veseli, fugind să ajungă mai repede. Sînt ei cam obosiți, pentru că au avut de-a face cu „posturile de control", dar nu au reușit să străbată pînă la punctul de întîlnire. Ștafeta este preluată acum de alți trei pionieri. Oare pe ei ce-i așteaptă în cale? Vreun urs care le va pune întrebări și pînă nu vor răspunde la ele, nu vor putea merge mai departe... Sau „baba cloanța — cotoroanța" sau cine știe ce altă piedică. Dar nu-i nimic, tînărul turist trebuie să știe să înfrunte greutățile. Apoi există pentru cel mai bun turist un premiu: o minunată excursie, în vara anului viitor, la Leipzig.

Toate aceste gînduri sînt legate de unul din punctele planului de activitate al Casei pionierilor, punct care poartă numele „Expediția tînărului turist".

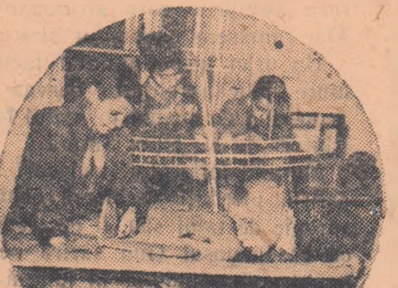
„O serbare sportivă: „Hai la săniuș!" citim mai departe pe coala de hîrtie. Peste puțin timp va apărea un uriaș afiș colorat, la intrarea principală. E vorba despre un apel care cheamă pe toți copiii la serbarea de iarnă și la întrecerea cu sănii.

La cercul de pictură

Ca să sculptezi... trebuie să ai multă răbdare.

Incă puțin... și aeromodelul este gata.

„Cercetarea istoricului ținutului natal" — este încă unul din punctele interesante prevăzute în planul de iarnă. Copiii vor vizita muzeul Petőfi din comuna Albești, precum și monumentul celor căzuți în luptele din 1848. Un țăran în vîrstă de 108 ani, din comuna Topa, care cunoaște multe despre revoluție, le va vorbi despre luptele crîncene în care a căzut și marele poet revoluționar maghiar Petőfi Sandor.

Multe lucruri frumoase îi vor atrage în iarna aceasta pe micii purtători ai cravatei roșii la Casa pionierilor din Sighișoara. Planul activității de iarnă mai prevede o seară de cîntece închinată compozitorilor sovietici, o adunare cu tema „Ce este fotografia?", o seară de folclor. Pentru această seară pionierii învață hore și dansuri populare din ținutul Sighișoarei.

Cînd e veselie și joc, parcă și iarna cea lungă trece repede. Iar vara anului viitor le rezervă de pe acum multe bucurii. Eu vă spun doar una: în curte a început construcția unui mare teren sportiv și a unui teatru în aer liber.

Iată ce am aflat din paginile acelea scrise mărunțel, pe care le-am citit fără să mă vadă nimeni, pe masa directorului Casei pionierilor din Sighișoara.

Ecaterina REDEI

Tinerii fizicieni la lucru.

„Cazul" POP EUGEN

Iată un titlu care te pune pe gînduri. Un „caz" înseamnă neapărat ceva deosebit. Ceva în care... dar să nu intrăm deocamdată în amănunte, ci mai bine să cercetăm lucrurile așa cum ele s-au petrecut la Școala nr. 6 mixtă din Cluj, în clasa a V-a B.

O PURTARE CIUDATĂ

Intr-adevăr, Pop Eugen din clasa sus numită avea de la o vreme unele purtări curioase. A început-o cu indisciplina la ore. Se tot foia, vorbea cu vecinul de bancă, cu cel din față... Asta n-ar fi fost însă atît de grav dacă nu s-ar fi adăugat așa, un fel de lehamite de școală, de colegi, de viață pionierească. Toate s-au întîmplat firește cu încetul. Pînă cînd, într-o bună zi, Pop veni la școală fără cravată... Dacă Lucaci președintele unității care era îngrijorat de toate astea ar fi avut prilejul să asiste la o mică convorbire, totul s-ar fi lămurit numaidecît. Convorbirea avea loc între Pop și doi prieteni ai săi: Albu și Fluieraș:

— Fugi bă de aici, ce ești puști? — Ce-ți trebuie ție cravată!? spunea Fluieraș

— Păi, eu sînt pionier...

— Eh,.. pionier... Și eu am fost odată pionier — se băgă în vorbă Albu... Cînd eram mai mic.

Asemenea discuții aveau loc în fiecare zi între Pop și prietenii săi, foști elevi care nu urmaseră mai departe școala și care fuseseră și ei odată pionieri...

Asta l-a făcut pe Eugen să dorească cu tot dinadinsul să fie „mare".

IN FAȚA COLECTIVULUI DE CONDUCERE

Lucaci nu știa nimic din toate astea atunci cînd s-a hotărît ca Pop să fie chemat în fața colectivului de conducere.

— Să ne spui ce fel de purtare e asta? — îl întrebă el aspru pe Pop. De față erau Iov și încă trei din colectiv.

Pop tăcu.

— Iți aduci aminte, Eugen? reveni mai blînd Lucaci... Cînd ai fost făcut pionier. Clipa aceea cînd tovarășa instructoare ți-a înnodat cravata roșie... Oare să fi uitat? ...Angajamentul tău...

Eugen ridică privirea.

— Lăsați-mă în pace! — strigă el. Ce vreți? Ce vă pasă vouă?

ADEVĂRUL

Ah, cît îi rămăseră cuvintele lui Lucaci! Cum se putea să nu-și amintească? Își amintea foarte bine... Dar Albu, dar Fluieraș, ce vor zice? „Ce mă, ești puști?" Și dacă-i puști? Foarte bine... E puști și gata... Ei ce sînt? Stau toată ziua de geaba, cutreeră maidanele...

Dar cînd îi întîlni nu avu curajul să le spună nimic

— Aaa! Vasăzică fără cravată... Ești omul nostru... e acasă cravata?... Unde-i? în buzunar? ...Dă-o încoace puțin... (O leagă pe rînd la gît). Ha, ha... pionier... rîdea Albu. Și atunci, într-o clipită, Pop înțelese adevărul. Ii veni să rîdă, să rîdă ca un nebun

— Invidioșilor! ...strigă el... Invidioșilor! Și-o luă la fugă spre casă, după ce, bineînțeles, le smulse din mînă cravata roșie, pe care acum o ținea strîns la piept.

Ce să vă mai spun?... Că Pop a devenit băiat bun? Ar fi o prostie? Pop Eugen n-a fost niciodată un băiat rău. Oricui i se poate întîmpla să se păcălească uneori... Și Pop s-ar fi păcălit rău dacă asupra lui n-ar fi vegheat un colectiv de conducere plin de grijă pentru fiecare dintre pionierii unității. Iar colectivul acesta l-a ajutat cu toate că habar nu avea de Albu, de Fluieraș, și de celelalte întîmplări, și poate nu știe de ele nici astăzi.

A. WEISS

Ce să scriu DESPRE EI?

— Dumneavoastră de unde sînteți?

— De la București. De la „Scînteia pionierului".

— Da? De la „Scînteia pionierului" și vreți să scrieți la gazetă despre noi?

— Vă pare bine?

— Da... Ne pare... Sigur că ne pare bine... Dar ce vreți să scrieți?

— Păi, să vedem. Voi despre ce vreți?

— Să scrieți despre jocul militar pe care l-am organizat în vacanța de vară.

— Foarte interesant. Numai că am dori ceva mai nou.

— Atunci despre ce? Și copiii se uitară mirați unul la altul.

— Să scriem, de pildă, ...despre gazeta de perete a unității.

— Cum? Despre gazeta unității?... Despre gazeta noastră?... Știți... adică.... să vedeți... Gazeta a fost... acum însă...

Nu înțelegeam ce voiau să-mi spună, așa că i-am rugat să mă conducă la gazeta de perete.

— Nu. Acum nu putem să v-o arătăm, îmi răspunse categoric Rusan Doina.

— De ce?

— Păi, să vedeți... In anul ăsta n-am mai făcut gazetă de perete.

— Vasăzică, despre gazetă nu putem scrie. Atunci... să vedem... despre altceva. Să vorbim de exemplu, despre planul de muncă al unității.

— Hm, despre plan? Un moment. Să vedem unde-i președintele. A, uitați-l, el este.

— Ei, tovarășe președinte, vrei să vorbim despre planul unității?

— Eu... ce-i drept... a început președintele, am avut un plan de muncă. O dată... dar... să vedeți... de fapt un plan propriuzis nu avem.

— Cum? Nu aveți nici plan de muncă? Cam ciudat! Da. E într-adevăr ciudat.

Mi-a venit o idee genială: să vorbim despre vacanță

— Da, se apropie vacanța. Intr-adevăr... dar știți... noi pînă acum nu ne-am gîndit. In orice caz... o să ne pregătim și noi... Da, da, o să facem un concurs de săniuțe... numai să ningă. Știți, avem dealuri pe aici, putem să organizăm.

— Bine, dar pînă atunci n-ați pregătit și voi serbarea pomului de iarnă?

De astădată n-am mai primit nici un răspuns.

Curios lucru. De cînd am fost la Școala de 7 ani din Cricău, unde s-au petrecut cele de mai sus, stau și mă întreb: ce să scriu despre ei? Mărturisesc: nu găsesc nici un răspuns. Cine știe? Poate puteți voi să-mi dați vreo idee.

AL. MIHU

POVEȘTI POPULARE INDIENE

Un medic înțelept

— Domnule doctor, mă doare stomacul.

— Dar ce-ai mîncat ieri? întreabă medicul.

— Fructe verzi — răspunde bolnavul.

— Atunci, iată, îți dau un medicament pentru ochi!

— De ce pentru ochi?

— Ca să vezi mai bine ce mănînci.

Impăratul și înțeleptul

Odată împăratul l-a întrebat pe înțelept:

— Ce este mai de trebuință într-o bătălie?

Inteleptul a răspuns:

— Atotputernicule! Vitejia este cea mai de trebuință

— Dar puterea, dar armele? Oare ai uitat de ele?

— Impărate! Dacă în inima luptătorului nu-i vitejie, nu-i vor fi de ajutor nici puterea, nici armele — a răspuns înțeleptul.

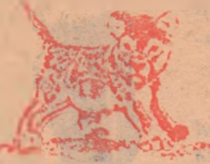
Din „Leninskie Iskra" 5.XI.956

PORUNCA A FOST ÎNDEPLINITĂ

Al. Ovidiu Zotta

Cea mai de seamă distracție a locuitorilor din Uguru era spaima celor care, venind pentru prima oară în acest cătun din provincia Tanganica, dădeau ochii cu Gun, leul lui Sunga. Și asta nu în junglă, ci chiar în mijlocul satului. Bineînțeles că astfel spaima era înzecită, spre desfătarea băștinașilor, care petreceau de minune pe seama noilor veniți, pînă cînd aceștia își dădeau seama că au de-a face cu un leu dresat.

Fericitul stăpîn al lui Gun era Sunga, fiul vestitutului vînător Macamba. Cu zece ani în urmă, chiar în ziua nașterii lui Sunga, Macamba prinsese un pui de leu nou-născut, pe care-l dăruise fiului său. Desigur că Gun a crescut mult mai iute decît stăpînul său; în timp ce Sunga mai era încă un copil, Gun era leu în toată firea. Un leu voinic, uriaș dar cumsecade și ascultător ca un cățeluș. Nu arare ori îl puteai întîlni pe Sunga străbătînd jungla, în spinarea animalului său, fără să se teamă de nimic în tovărășia lui.

De o zi și o noapte, Macamba se afla în junglă. Sir Fellow, noul guvernator, pasionat naturalist, îl trimisese să-i prindă de vii cîțiva șerpi rari, despre care știm că numai aci se găsesc.

Acasă, Sunga îl aștepta nerăbdător, împreună cu bunicul său. Trebuie să știți că, în lipsa lui Macamba, puteau foarte bine plesni de foame; bunicul nu mai lucra de mult pe la plantație, iar Sunga încă nici nu începuse. Ședeau așadar amîndoi în așteptare. Bătrînul murmura o străveche și complicată rugăciune, iar Sunga, în fața unui ciob de argilă, se juca mînjindu-și chipul cu culori de război.

Deodată, zgomot de împușcături și de glasuri febrile îi tulburară. Nici nu apucară să iasă afară, că-n prag apăru, lățos și grăbit, enormul Gun. Mîrîind înăbușit se tolăni pe podea și-și întoarse ochii strălucitori, cu sclipiri amenințătoare către direcția din care venise și din care se apropia hărmălaia.

Liniștindu-l, bătrînul ieși în prag, împreună cu Sunga. Aci se loviră piept în piept cu Sir Fellow care, cu carabina în mînă și însoțit de un alai întreg, gîfîi uimit:

— Hei, voi, nu cumva a intrat aci un leu?

— Ba da; Sir Fellow spune adevărul, încuviință bătrînul.

— Pe toți dracii! răcni entuziasmat Fellow. E deci un leu dresat?

— Întocmai, sir...

— Atunci ți-a pus dumnezeu mîna în cap, luciuriule! îl bătu pe umăr guvernatorul. Cum de nu mi s-a spus mai demult ce comoară ai tu în acest nenorocit Uguru?

Bătrînul ridică din umeri, neștiind ce să răspundă; presimțea o neplăcere.

— Leul ăsta trebuie să fie cît mai repede al meu, urmă guvernatorul. Pentru că surpriza mi-a adus o dispoziție grozavă, am să fiu binevoitor: îți dau pe el cinci sticle de wisky, 20 de metri de pînză și două cuțite de oțel. Ei!?

Sunga, înspăimîntat, își strînse cu disperare bunicul de mînă. Bătrînul îngălbeni:

— De, sir, știu și eu ce să vă spun? Gun, vreau să spun leul nostru... e al nostru! A crescut odată cu Sunga... ni-i tare drag... Nu-l putem înstrăina.

— Dar dacă cele cinci sticle vor fi zece, iar cei douăzeci de metri, patruzeci? se enervă Fellow.

— Nici așa, sir. Nici așa, nici altfel...

— Ți-l iau cu forța, atunci! se răsti guvernatorul.

Cu toată jalea, Sunga zîmbi, gîndind că guvernatorul nu cunoaște puterea lui Gun. Ca și cum ar fi ghicit gîndul micului său stăpîn, Gun mîrîi din colibă pe neașteptate, într-așa chip, încît guvernatorul se dădu fără voie cu cîțiva pași înapoi.

— Deci cutezi să-ți rîzi de mine? Se vede că încă nu știi cu cine ai de-a face, cărbune încăpățînat! — tună el. Dacă pînă poimîine nu-mi aduceți voi singuri leul, o să vă fac să mă cunoașteți pe deplin! Pînă una-alta, Macamba nu mai are ce căuta pe plantație!

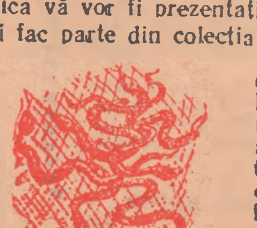
Bătrînul se înclină tăcut. Această din urmă spusă a guvernatorului era o condamnare la moarte prin foame.

A doua zi, casa lui Fellow era scăldată în lumină și-n muzică. Guvernatorul își serba ziua de naștere. Cele mai însemnate personalități de pe o rază de o sută de km. erau prezente aci: pastorul Joshua Brighs, doctorul Thomas Priestley, negustorul de fildeș Benjamin Cundrigham. Fracurile alternau plăcut cu rochiile de seară ale doamnelor.

Vesel și încrezător în sine, Fellow rosti către miezul nopții, după ce goli al nu știu cîtelea pahar:

— Și acum, ladies and gentlemen, o surpriză: cei mai primejdioși șerpi din Tanganica vă vor fi prezentați vii... Nu vă temeți, ei fac parte din colecția mea!

Murmure de plăcută teamă răsunară. Fellow bătu din palme și în încăpere apăru, suplu și puternic, Macamba, cu o plasă cu ochiuri foarte mărunte. Tăcut, o ridică în văzul tuturor. Șoaptele se înmulțiră: plasa colcăia de șerpi.

— Asta zic și eu captură, se uimi pastorul.

— Iată, ladies and gentlemen, se lăudă Fellow. Acest șarpe minuscul, galben, poate ucide cu mușcătura sa un om în trei minute.

— În trei minute? se încruntă pastorul. Imposibil; cred că te cam lauzi, fiule.

— N-am mai auzit pînă acum de așa ceva! întări și medicul.

Fellow bătu nervos din picior. Competența lui de naturalist era pusă la îndoială?

— Mă jigniți! se înfurie el. N-aveți încredere în mine? De ce nu-mi dați crezare?

— Pentru că nu-i de crezut ceea ce afirmi cu privire la timpul de acțiune al otrăvii! îl lămuri medicul.

Cu chipul descompus — băutura își făcea efectul — Fellow își privi crunt șerpii și deodată înțepenirea pe care o căpătă fața sa dovedi luarea unei hotărîri. Bătu din palme. În încăpere intrară doi ostași cu căști coloniale.

— Legați-l! porunci Fellow, arătînd către Macamba.

În mai puțin de două minute, vînătorul se trezi legat fedeleș și lungit pe podea.

Dindărătul ferestrei, chipul unui privitor de afară se încreți de jale. Un observator atent l-ar fi recunoscut pe Sunga care, furișat la geam, privea înspăimîntat ceea ce se petrecea cu tatăl său.

Cercetînd figurile musafirilor care nu înțelegeau ce rost are legarea lui Macamba, Fellow își subse, beat, buza de jos:

— Ladies and gentlemen... Veți vedea numaidecît că am avut dreptate...

Cu mișcări șovăitoare, dezlegă mîna stîngă a lui Macamba. Apoi, în mijlocul unei tăceri înfiorătoare aduse plasa cu șerpi aproape de trupul vînătorului. Un murmur de groază străbătu încăperea. Era limpede: Fellow avea să vîre pentru o clipă brațul lui Macamba în ghemul șerpilor, pentru a experimenta puterea veninului.

Îngrozit, Macamba se smuci, dar era prea strîns ețiluit.

Cu mișcări atente, Fellow începu să desfacă șireturile care strîngeau gura plasei. Mai rămăsese un singur șiret cînd...

Un urlet înspăimîntător făcu să se cutremure policandrele. În pervaz ședea imens, acoperind cu coama tot golul ferestrei, Gun! Alături de el, pitic, Sunga.

Mugind înfiorător, leul sări înăuntru. Musafirii, pierluți, închiseră ochii. Sunga se apropie de tatăl său, îl dezlegă, și împreună cu credinciosul Gun săriră pe fereastră în noapte, afundîndu-se în junglă.

Trebui să treacă mult timp pentru ca albii să-și vie în fire. Pentru Fellow acest lucru fu greu; el leșinase de-a binelea.

A doua zi, vorbi prin radio cu Londra, cerînd rechemarea în patrie pentru motive de sănătate.

După ce isprăvi convorbirea, răsuflînd ușurat, fu gata să pice iar; cu un șuierat subțire, o săgeată venită din pădure, se înfipse în pervazul ferestrei. Tremurînd, Fellow citi hîrtia care era înfășurată pe vergeaua săgeții: „De ce v-ați supărat, sir guvernator? Doar dumneavoastră înși-vă ne-ați poruncit să vă aducem leul. V-am îndeplinit porunca, fără a cere nimic în schimb. Cine-i de vină dacă v-ați răzgîndit atît de repede?..."

Sărbătoarea păcii și a prieteniei

Întîlnirile dintre tineri și tinere din diferite țări ale lumii au devenit tradiționale. Festivalurile internaționale ale tineretului și studenților au avut loc la Praga, Budapesta, Berlin, București și Varșovia. În luna iulie a anului 1957, această sărbătoare frumoasă a tineretului va avea loc la Moscova. În toate țările globului, tineretul se pregătește pentru această sărbătoare a păcii și prieteniei.

Pionierii și școlarii sovietici din întreaga țară așteaptă cu nerăbdare sosirea oaspeților dragi. Iată cîteva știri din care puteți vedea cum se pregătesc copiii sovietici.

...La 16 octombrie, în Casa orășenească a pionierilor din Moscova, a avut loc o adunare a tinerilor crescători de porumbei. Copiii din mai multe școli din Moscova au hotărît: În ziua deschiderii Festivalului, 40.000 de porumbei albi se vor înălța deasupra stadionului central V. I. Lenin din Moscova. Acești „porumbei ai păcii" vor fi crescuți de pionierii și școlarii sovietici din întreaga țară.

*

...Valurile Mării Baltice se rostogolesc unele după altele. Ele aruncă la mal, odată cu spuma, scoici, alge marine și prundiș. Aproape în fiecare dimineață, la revărsat de zori, pe țărmul mării poate fi văzută o ceată de copii. Sînt membrii cercului de prelucrarea chihlimbarului, de pe lîngă Casa pionierilor din orașul Liepaia, R.S.S. Letonă. Cu multă dragoste pionierii letoni pregătesc daruri pentru participanții la viitorul Festival al Tineretului. Peștișori de aur minusculi, agățați pe un lănțișor, ciorchine de coacăze roșii, rămurele înflorite de măr — iată o parte din darurile lucrate din diferite feluri de chihlimbar.

*

...În cinstea Festivalului, pionierii din Kiev au plantat sute de meri, peri, nuci în curțile școlilor și uzinelor. Pionierii unei școli din orașul Riga au alcătuit din proprie inițiativă un ansamblu pionieresc de cîntece și dansuri. În toate școlile țării pionierii învață cu sîrguință limbi străine. Răsună peste tot cîntecele naționale ale popoarelor de pe întregul glob. Pionierii sovietici, alături de tineretul sovietic, se pregătesc din toată inima pentru această măreață sărbătoare a păcii.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.